

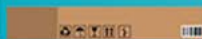
Petra
Štarková

SKLA

DIŠ

TĚ

motto

Skladiště

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Petra Štarková

Skladiště – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Petra
Štarková

SKLA

DIŠ

TĚ

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

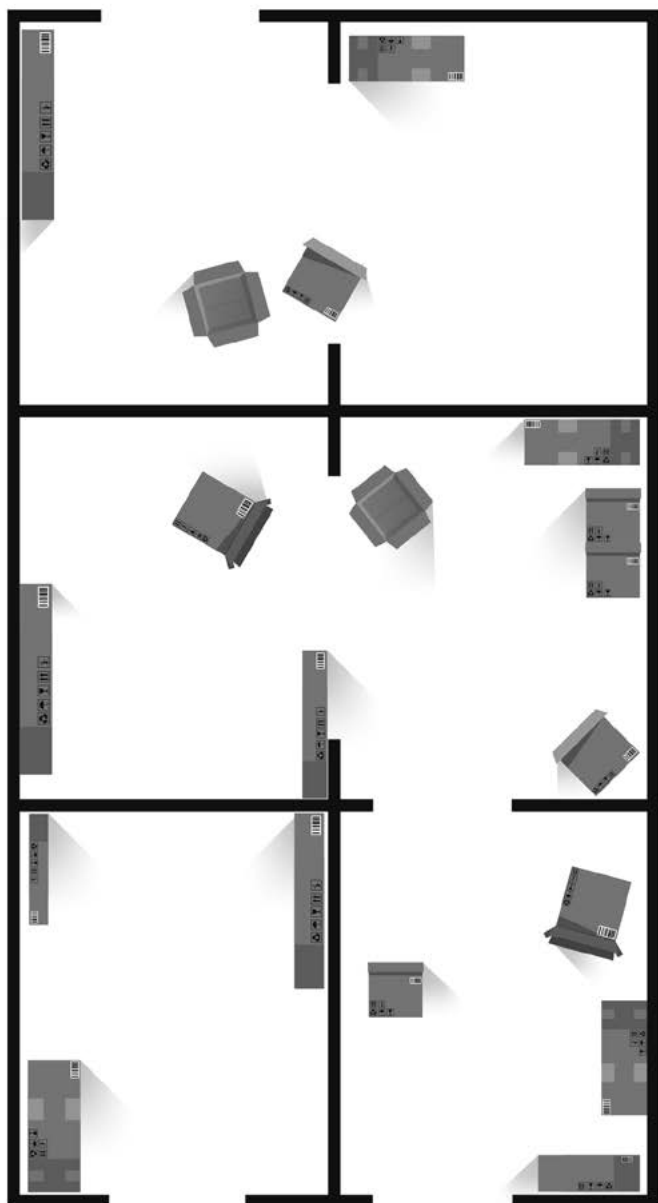
© Petra Štarková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-6035-1

ISBN e-knihy 978-80-267-6043-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6044-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-6036-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Robert

Stojí uprostřed chodby ve svém moderně zařízeném bytě s náručí plnou lůžkovin a přešlapuje. Vráť se do manželské postele, nebo si ustele v obýváku na gauči? Tohle dilemma ho zaměstnává už zhruba deset minut. Nohy ho začínají docela studit, takže by bylo asi dobré se rozhodnout. Jenže co z toho je špatná a co dobrá varianta? Nemá tušení. Nakonec váhavě zamíří do obýváku. Dveře nechá pro jistotu otevřené – co kdyby manželka přece jen přišla. V bytě je ticho, plné napjatého očekávání. Na chytrých hodinkách si nařídí budík na šestou ráno, protože nechce čelit otázkám dětí, kdyby ho zastihly, jak spí tady. Ráno peřinu jednoduše přenese zpět.

Robert si sám sobě připadá směšný. Tolik let si buduje pověst muže, co má všechno promyšlené a zvládnuté – a teď se nedokáže rozhodnout, kam si položí polštář. Tahle drobnost vlastně odráží celý jeho život. Ve firmě zůstaly rozjeté projekty, nevyřešené faktury, lidé čekající na jeho jasné pokyny. Jenže jeho hlava jede na prázdko už několik dní. Nedokáže říct ani „ano“, ani „ne“. A čím víc to prodlužuje, tím víc má pocit, že se mu všechno rozpadá pod rukama. A to ještě před pár dny byla největším problémem jeho krachující firma.

Tereza

Někdy kolem třetí hodiny ráno ji probudily noční můry. Tentokrát ve snu ležela na hromadě starých hadrů, na sobě měla vytahané tepláky a vzduch kolem ní byl cítit myšinou.

Tereza byla strašlivě unavená, ale spala s otevřenýma očima, aby jí neunikl sebemenší šramot.

Přesto jeho příchod zaznamenala, až když se po ní natáhl. Sevrhl její kalhoty a přitáhl je k sobě, aby obnažil její nohy. Zjistil, že má na sobě kalhotky a nespokojeně si odfrknul. Zapotácel se a slabě si krknul. Vypadalo to, že na okamžik zaváhal, ale pak vsunul dlaň mezi její stehna.

S výkřikem se probudila, ve vteřině vyletěla do sedu. Jak se nad ní skláněl, jejich hlavy se srazily.

„Auuu! Ty krávo!“ Zařve a v tu ránu Tereze dojde, že je v úplně jiném domě, sedí v posteli a oknem dovnitř proniká měsíční světlo. *To nic, byl to jen sen*, uklidňuje své rozbušené srdce. V panice se rozhlíží kolem – pokoj je zamčený, klíč je zevnitř dveří, je tu sama, všude kolem je ticho, okno je neporušené i oblečení – pyžamové kalhoty a pod nimi pro jistotu ještě legíny – má v pořádku. Je jí ale jasné, že dneska už neusne.

Sebere odvahu a potichu odemkne dveře. Třeba jí bude líp, když se ujistí, že ani na chodbě nikdo není. Je tady sama, klíče od tohoto objektu má v tuto chvíli jen ona a Robert. Vykoukne ven, ale neodváží se zapálit si

cigaretu, jak byla poslední měsíce zvyklá – neví ani, jestli se tady smí kouřit. Má prostě strach. Nakonec tedy udělá, roztřesená strachy, pár kroků po chodbě, aspoň aby přesvědčila samu sebe, že se nebojí.

Už nemusí být strachy bez sebe z každého hlasu či zvuku parkujících aut. *Tady jsem v bezpečí, nic se mi nemůže stát*, opakuje si. Uklidní se, ale potom už stejně neusne. Je na to však zvyklá, dřív ponocovala často. Ve skladišti plánuje být zhruba od šesti, i když první příchozí očekává tak na osmou. Ale musí se pokusit nějak se tam zorientovat a odhadnout, co po ní vlastně chtějí. A hlavně vypadat normálně – to bude úkol dnešního dne.

Michal

Zvuk mobilu. Celkem sympatický muž kolem třicítky s pětidenním strništěm na tváři se zmateně zvedne z polštáře a rozlepi jedno oko. Je nějak míň světla než obvykle. To není budík! Někdo mu volá už v půl sedmé ráno. To bude omyl.

„Prosím?“ Michal ztěžka mžourá na displej. Vzápětí se posadí a pokusí se nahodit bdělý výraz, jako by ho mohl někdo vidět.

„Jak jako přebrat zboží?“ zablábolí zmateně. „Jaký zboží? Kde? Co?“

Původně předpokládal, že vstane až tak za hodinu až dvě a jako každý den si sedne k počítači, aby aktualizoval internetové stránky e-shopů. Michal samozřejmě počítá s tím, že jako správce internetových obchodů nemusí vždycky pracovat jenom online, přesto ho telefonát trochu překvapí.

„V kolik můžete být na prodejně, abyste to zboží převzal?“ zkouší to hlas na druhé straně trpělivě.

No nazdar, zhrozí se Michal. On vážně očekává, že tam dneska pojedu? Už dneska? Do toho skladiště na konci města?

„No, asi bych tam přijet mohl,“ připustí do mobilu.

„Tak prosím vás do hodiny, ať tam dodávka nemusí čekat,“ loučí se jeho nový šéf kategoricky.

To ten týden pěkně začíná, pomyslí si Michal a s povzdechem se hrabe z vyhráté postele. Stres rychle narůstá.

Na žádném pracovišti už osobně nebyl... pěkně dlouho. Obvykle totiž sežene dost zakázek, které může řešit z pohodlí svého bytu. Když podepisoval tuhle smlouvu, měl sice tušení, že se tam píše něco o místě pracoviště, ale požadavek, aby tam hned první den naklusal, ho dost vyděsil. Navíc to působí, že šéf má pocit, že tam Michal bude chodit snad každý den.

Michal nechodí moc rád mezi lidi. A do cizího prostředí už vůbec ne. Vybavuje si, že majitel mu psal o tom, že firma má v nějakém skoro opuštěném skladišti pronajaté prostory, kde se zboží bude skladovat a expedovat. S tím je tak nějak srozuměný, ale nenapadlo ho, že bude najednou dělat skladníka. Nicméně jeho poslední kšeft byl pro online sexshop. To už radši vzal tohle – fitness vybavení.

S počítači, internetem, sociálními sítěmi a prodejními platformami to umí. Jenže kolem posiloven, fit center a wellness zařízení chodí zásadně velkým obloukem. Stydí se za svých sto dvacet kilo živé váhy a skrývá to za pohrdání těmi, kdo tato zařízení pravidelně navštěvují. Krásné ženy s vypracovanými těly zná stejně jenom z fotek a videí na internetu. Ale co se dá dělat. *Vždyť po mně nikdo nechce, abych tam proboha cvičil*, uklidňuje se. *Moje práce bude prodat jim nějaký ty mašiny nebo bobule, nic víc.*

Ach jo! Ono je to ještě ke všemu přes půl kiláku od zastávky! vzdychá nad mapou v mobilu a vyhrabe ze skříně své nejmín ošoupané kalhoty – jedny z těch dvou, které se mu v posledním půlroce „záhadně“ nesrazily v pračce. Přičichne k nim a váhá. Pak je odhodí k prádelnímu koši. Nakonec si oblékne kalhoty od obleku, ke kterým

vždycky nosil opasek. Ten je ale někde na dně skříně. Kalhoty mu nepadají. Zase má o pár kil víc.

Michal pokusy o hubnutí už dávno vzdal. Nikdy neměl pevnou vůli – většinou mu to vydrží zhruba půl dne. Teď jenom vzdychne a zadívá se na sebe do zrcadla. *Nic moc*, ohodnotí se v duchu. Tlustý bude vždycky, s tím nic nenadělá. *S tím se dá žít*, řekne si v duchu a vyrazí na autobus.

Eliáš

Snaží se vstát co možná nejtíšeji. Bylo mu jasné, že jakmile spláchnutí toalety nebo cinknutí rychlovarné konvice uslyší přes stěnu majitel jejich pronájmu, okamžitě začne znovu klepat na dveře a ptát se, kdy uvidí nájemné. Nezaplatili za tenhle byt už přesně dva a půl měsíce a je mu jasné, že kauce stačí na tři, potom bude muset jít.

V peněžence má pár stovek na jídlo. Co bude dál? To se chystal vymyslet dnes – až uvidí, kolik nájemců to myslelo vážně a do skladiště skutečně dorazilo a nastěhují tam nějaké své podnikání. *Třeba se ten projekt opravdu rozjede, lidi budou spokojení, zaplatí a my budeme fungovat nějak dál,* uklidňuje se.

Podívá se na mobil, aby zjistil, jestli mu volal šéf, ale je to tak, jak se obával. Robert mu žádné nové příkazy nezadal, neptal se po něm a vypadá to, že se zřejmě vůbec nezajímá, co se ve firmě děje. *Já jsem takovej idiot... Ono nestačí, že je firma skoro v krachu, ještě tohle.* Eliáš neví, jestli Robert ignoruje jeho zprávy a hovory kvůli nervům z toho, že se jeho podniku nedaří, nebo kvůli... němu. Možná je v práci. Jenže Eliáš se do těch prostor už skoro bojí vstoupit, i když ví že musí – aby tam byl a tu situaci řešil alespoň někdo. Pro případ, že tam není Robert.

Eliáš to ví, příliš dobře to ví. Ale přesto, nebo snad právě proto, cestu ven odkládá.

Adéla

Zato Adéla se vyspala do růžova. Otevře oči a rozhlédne se po místnosti. Bývalý dětský pokoj obsahuje pozůstatky ještě z dob jejího dospívání. *Musím to tu konečně kompletně předělat. Až mi přijdou prachy z prvních zakázek, koupím aspoň nějaké stylové skříňky*, umíní si v duchu. Vlastně si to takhle plánuje už několikátý rok. No nic. Zaposlouchá se do ti-cha. Rodiče zřejmě už odešli. Výborně.

Udělá si dobrou, zdravou snídani a k ruce si vezme svůj nový to-do list a podnikatelský plán zpracovaný podle metodiky Tomáše Hlodavce. Uplynulý měsíc absolvovala další z jeho vyhlášených kurzů, který účastníkům sliboval, že je naučí přetvořit jejich vize v realitu a převést podnikatelské ideály do skutečného života. Má z něj spoustu poznámek. Dnes je ten den, kdy se její sny mají začít zhmotňovat. Dojí snídani a udělá si druhou kávu. *Musím to správně naplánovat, abych se neztrapnila nebo neudělala špatný první dojem*. Dnes ji čeká otevření jejího prvního merch shopu.

Místo, kde si pronajala prostor a kam jí otec o víkendu odvezl všechny věci, vypadá na mapě poněkud opuštěně, ale to snad nebude problém. Většina jejích fanoušků má nejspíš auto a v něm navigaci. Navíc to ze začátku bude fungovat převážně jako e-shop a zároveň její kancelář, kde bude naskladňovat zboží, balit a odesílat všechno, co si její sledující objednájí. A taky tam bude moct nerušeně

vyrábět a navrhovat další své produkty. Hlavně stroj k potisku triček rodičům v obýváku poněkud překážel. A skoro nepoužitá 3D tiskárna (protože Adéla ještě nestačila absolvovat příslušný kurz) ještě víc.

Schyluje se k poledni. Její myšlenková mapa je bohatší o dva nové nápady a náčrt dalšího projektu, na kterém bude pracovat, až se rozjede obchod, který je jenom začátek.

Skladiště – to slovo nesnáší. Ve skutečnosti ji strašně štve, že nemá peníze na lepší prostor, že se bude muset se svými skvělými výrobky tísnit v nějaké kóji se společným sociálním zázemím a kuchyňkou s dalšími lidmi. Vlastně se jí tam moc nechce. Vlastně má ještě docela dost času, protože stejně ještě nemá nové letáčky z tiskárny.

Marie

Vzhůru byla už před pátou. Marie nemůže spát, ale to u ní není nic neobvyklého. Jako obvykle zůstane v posteli, snaží se ležet tiše a nedýchat příliš hlasitě, aby neobtěžovala zbytek osazenstva bytu. Až po sedmé hodině slyší, jak vstává její vnuk Vítek, aby se vypravil do školy, a vzápětí jeho rodiče. A až po půl osmé, když už je zřejmé, že všichni odešli, se odváží vyjít z pokoje.

Byt je tichý a prázdný, dcera i její přítel už odjeli do práce. Marie vejde do koupelny a nejprve ji uklidí, jak je jejím zvykem, protože čím dál hůř snáší nepořádek a v téhle domácnosti je nejspíš jediná, komu ten věčný binec vadí. Srovná tedy rozházené zubní kartáčky, šampony a další kosmetiku a pak si umyje obličej, vyčistí zuby a zadívá se na sebe do zrcadla. Tvář téměř šedesátileté ženy působí sklesle. Při pohledu na sebe si povzdychne. Bylo by fajn, kdyby se jí konečně podařilo našetřit dost peněz, aby si mohla zajít do kadeřnictví. V uplynulém roce k tomu ještě nedošlo.

Chvilí zvažuje, jestli si vezme na hlavu nějakou pokrývku, nebo přizná šediny – vyhraje druhá možnost. Učeše se a pečlivě oblékne. Snaží se nevypadat příliš nápadně ani příliš tuctově, a tak to docela trvá. Nicméně má časovou rezervu, protože nesnáší, když musí spěchat. Nasnídá se, a když si dává telefon do kabelky, všimne si zprávy na displeji.

Rázem je jí jasné, že všechno dělala zbytečně. Dnes zase určitě nikam nepůjde. Tak jako už tolikrát.

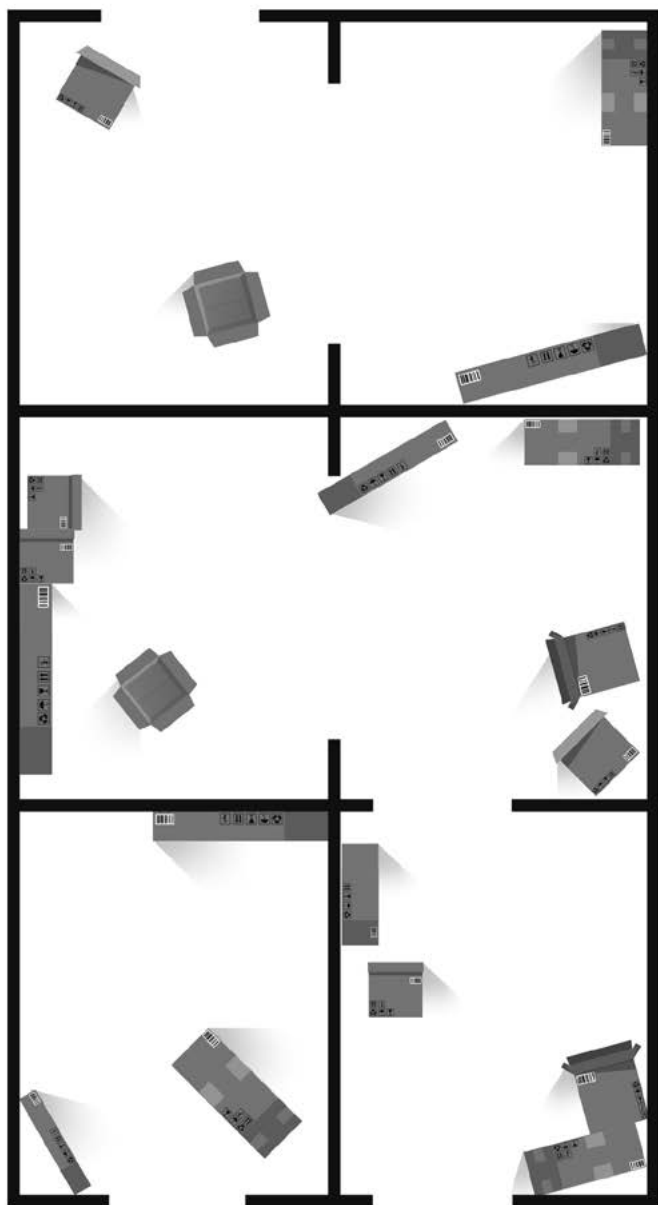
Krátká zpráva sice říká jen něco o tom, že majitelka obchodu se dnes dobře nevyspala, a tak možná nedorazí, jenže Marie v tom čte něco jiného – možný problém. Nebylo by to poprvé, kdy by někde skončila ještě dřív, než pořádně začala.

Tohle zažila už tolikrát – od pětapadesáti let se jí nedaří najít stálou práci. Vlastně jen brigádníci nebo ji vyhodí ve zkušební době, přičemž důvody vždycky znějí podobně. Nikdy se neseťkává s konkrétními výtkami, spíš se náhle ukáže, že je jich na pracovišti moc, a tak ji vlastně nepotřebují, nebo pro ni není dost práce. Teď ani moc nedoufá, že by to mohlo být jiné, jenže její situace se pomalu a plíživě zhoršuje a ona se zoufale potřebuje někde uchytit.

Má z té práce strach – e-shop jí zní jako něco, co je pro jiné lidi a v čem ji mladší vždycky předběhnou, protože s počítači už vyrostli a jednoduše budou lepší i v téhle práci, ať už je za ní cokoliv. Vždyť si ani nedovede přesně představit, co vlastně bude na tom podivném pracovišti dělat. Hodlá se snažit a slibovat, že se co nejrychleji cokoliv doučí, že tam zůstane i po pracovní době, plánuje pracovat i za nižší mzdu, než se zaučí.

Doufá, že pokud někdo odhalí její nedostatky, tak je případně nějak obměkčí. Ale má strach. Obavu z toho, že zítra majitelka přijde s jinou záminkou. Proto nakonec s obavami odepíše, že nepřítomnost chápe a že se na pracoviště přece jen zajde podívat a uklidit tam.

Příjemně ji překvapí odpověď, že je to dobrý nápad a majitelka e-shopu je ráda.

Na nevzhledné hranaté budově je vidět, že byla postavena v osmdesátých letech minulého století. Její původ nezamaskovala ani pozdější, nepříliš důkladná rekonstrukce. Nicméně k současnému účelu je skladiště zcela dostačující. Za vstupními dveřmi je hala, z níž vede několik dveří. Většina je zamčených. Nikdo kromě zdejšího personálu neví, co se za nimi ukrývá. Vnitřní místnost obdélníkového půdorysu má šest oken a mobilními stěnami je rozdělena do kójí – každou z těchto částí si pronajímá jiná firma či podnikatel. Chodba vede do společné kuchyňky.

Prostranství před budovou je neudržované a prázdné – suchá tráva dosahuje téměř k pasu a to, co dřív bývalo příjezdovou cestou, připomíná spíš zarostlou lesní stezku. Celé místo je šedivé a deprimující. V okolí se rozprostírají další budovy. I ony působí opuštěně. Na skladišti je aspoň znát, že tady probíhá nějaký život.

Michal

Váhavě se blíží od autobusové zastávky. Situace, do které se dostal, Michala děsí čím dál víc. Vyčítá si, že s tím, co jeho okolí už dávno označuje za sociální fóbii, pořád ještě nezkusil nic udělat. Teď je ale pozdě – představa, že před skladištěm stojí nějaké dodávky nebo leží krabice se zbožím za mnoho set tisíc, ho pohání vpřed. Bude se muset aspoň pokusit. Blíží se k areálu, ale žádné auto nevidí – na jednu stranu ho to uklidňuje, na druhou děsí. Zastaví se a nabírá dech.

Jediné vozidlo, které projede, patří službě rozvázející jídlo. Michal se urputně dívá jen k zemi a uvidí nohy starší ženy – jde evidentně stejným směrem. *Možná je to nějaká moje kolegyně*, napadne ho a odhodlá se opatrně k ní.

Vypadá ještě nervózněji než on, což mu dodává odvahy. Když se přiblíží na doslech, žena vzhledne a nesměle se na něj zadívá. Michal zrudne a otočí se k odchodu.

„Haló, pane?“ zastaví ho hlas té ženy. „Mladý pane, prosím vás...“ Je taky zadýchaná a potřebuje se uklidnit, aby mohla pokračovat.

„Nejste náhodou z firmy Pranayama?“

„Ne, dělám pro Top Star Fitness,“ zahuhlá sotva zřetelně. „Ale já jsem tu dneska poprvý.“

I přes zamítavou odpověď žena viditelně pookřeje: „To je náhoda! I já tady dneska začínám, i když asi někde jinde. Netušíte, do toho skladiště se jde tudy?“

Michal přikývne. „Asi jo. Já tu mám čekat nějaký auto se zbožím nebo co,“ svěří jí s povzdechem.

„Tak to možná bude vzadu za budovou,“ podotkne žena. „Vede tam nějaká cesta.“

Michal se vyděsí. *No jasně, kde jinde by to asi bylo. Vypadám jako debil*, znemožní se v duchu. *Ted' už evidentně není důvod spěchat*, vyhodnotí situaci a spolu s cizí ženou se vydá podél budovy.

Na druhé straně nestojí žádné auto, zato se pod přechínající střechou tyčí obrovská hromada balíků. Na některých je už zdálky vidět, že jde o posilovací stroje.

Michal chvíli přešlapuje na místě a silně se potí, pak obejde budovu zpátky a hlavním vchodem vstoupí dovnitř. Překvapí ho, že prostor skladiště je zcela prázdný.

„Vypadá to, že jsme tu zatím sami?“ osloví ho žena, kterou potkal venku. „Já jsem Marie,“ představí se.

„Michal.“ Trochu ho uklidňuje, že ona je zjevně stejně nervózní a nejistá jako on.

Marie bezradně bloudí očima po prostoru. Strop tu je celkem nízký, což ji uklidní – děsila ji mimo jiné i představa, že se tu bude něco skladovat v kontejnerech tyčících se do výšky několika pater a že to něco na ni zcela určitě hned první den spadne. To tedy evidentně nehrozí, skladiště má výšku běžné budovy. Obrovský prostor je rozdělen na více částí něčím, co připomíná masivní divadelní kulisy. Stěny, se kterými se evidentně dá pohybovat, když máte dost síly, jsou teď pevně namontované do stropu a podlahy a dělí tak prostor na dvě řady kójí a uličku mezi nimi.

„Číslo jedna, to bude moje,“ vzpomíná se Michal a ukáže prstem na jedničku nade dveřmi největší kóje.

„Aha, a já jsem ve trojce,“ zorientuje se Marie a najde svoje místo. Zasaťrá v kabelce a vytáhne klíč, který jí majitelka svěřila v kanceláři na jiné adrese.

Uvnitř trojky není moc místa. Po obou stranách prostoru ke stěnám přiléhají menší regály plné zboží – všechno působí dojmem, že to někdo pečlivě vyrovnal. Krabičky, sáčky i krabice mají potisk, který dává najevo alternativní smýšlení výrobce, jenže to je pod Mariinu rozlišovací schopnost. Rozhlédne se kolem a uklidní ji pomyšlení, že ty kytičky, ornamenty a barvičky na obalech jsou moc pěkné. Oddechne si taky proto, že nic z toho nevypadá jako příliš těžké na zvedání a že tu není žádný žebřík ani nic, co by vyžadovalo lezení do výšky.

Ale téměř uklidněná se znovu vyděsí. Uprostřed místnosti se totiž nachází malý pracovní stůl se židlí a na něm trůní nový důvod jejího strachu – notebook.

*

Michal se po chvíli okounění bezradně posadí na opuštěnou židli. Nedokáže vymyslet, jak všechny ty balíky dostane zvenku do budovy. Právě když si dodává odvalu zavolat šéfovi, ozvou se tiché kroky. Vzhledne a trhne sebou. Když se řeklo „provozní“, tak nějak automaticky očekával muže.

Ta osoba má hlavu z větší části vyholenou a několik dredů na temeni jí hraje všemi barvami. Čtyři zašlé náušnice v jednom uchu jsou pozohýbané – nejspíš jde jen o nějaký výrobek z drátu. V druhém uchu se jí černá obrovitý zavírací špendlík. Mladá žena je oblečená v plan-davých ošoupaných džínách, asi tak o tři čísla větších,